

Tunteet kuriin ja lavalle!

Tamperelainen Virpi Koskela kokosi teatterin nuorista, joille ei ole jaehtu hymypoikapatsaita tai keväjuhlastipendejä.

Legioonateatteri tuo tänään yleisön eteen *Minä muistan!* -näytelmän. Runsaan kahden tunnin urakkaa voi nimittää myös musikaaliksi.

Virpi on tehnyt teatteria ammattilaisten ja harrastajien kanssa jo runsaat kymmenen vuotta, opiskellut kirjallisuutta Tampereen yliopistossa ja kaiken päälle hoidellut sosiaalityöntekijöiden sijaisuuksia. Viime kevät kului Sumute ry:n musiikkiteatterikoulutuksessa Virroilla.

Nuorisotyössä syntynyt idea entisten laitos- ja ongelmanuorten omasta musiikkiteatterikursista alkoi tuntua kelvolliselta toteutettavaksi. Rahoitus järjestyi asialle lämmenneen toimialajohtaja **Kaarina Suonion**, Hämeen lääninhallituksen ja opetusministeriön avulla.

Legioonateatterin rungon muodostaa kaksikymmentäviisi 16-29-vuotiaasta nuorta, joista valtaosa on löytänyt ryhmään Tampereen kaupungin Etsivän nuorisotyön, sosiaaliviraston Nuorten tukiasuntojen tai nuorisokeskus Helapuiston kautta. Osa on opiskelijoita ja sosiaalityössä toimivia.

Hulluja, mutta ei pimeitä

Huligaaneja ja häirikköjä, villikkoja ja vandaaleja, kuten haluatte. 'Laitos- ja ongelmanuori'-nimike tarvittiin byrokraattien papereihin kurssin kohderyhmää selventämään. Mutta totuus on, ettei kaikilla ole ehjää perhettä elämän eväitä jakamaan. Joidenkin ensimmäisiä koteja ovat vastat lastenkoti tai nuorisokoti.

Legioonalaisista on vaikea sanoa muuta kuin että vaatii aika-aikoina vastuuntuntoa, itsekuria ja lahjakkuutta tehdä alusta loppuun kokoillan musiikinäytelmä, kokonaan ilman aiempaa teatterikokemusta.

Nuorten kanssa jutellessa näi-

Legioonateatteri lähtee tänään lentoon Finlaysonin ulkolta. Minä muistan! -musikaalia esitetään kevään mittaan vielä kaksitoista kertaa ja Tampereen Teatterikesässä kahdesti.

tä tuntuu vähän ärsyttävän se, että teatteriryhmää on medioissa rummutettu moniongelmaisten porukkana.

- Melkein jokainen nuori on jossain vaiheessa ollut tekemisissä poliisin kanssa. Ja se mitä itsekullekin on ikävää sattunut, on tapahtunut monessa tapauksessa jo aikoja sitten. No kaikkihan tässä porukassa on ihan hulluja, mutta ei mitään psykopaatteja tai täysin pimeitä. Siis aika tavallisia nuoria noin ylipäätään. Mun ongelma on esimerkiksi se, että mä juon liian vähän, veistele **Ari Hovivuori**.

Koko maailma hajoaa

Syksyllä opeteltiin teatterintekemisen alkeita, tutustuttiin musiikkiin, tehtiin improvisaatiota, pidettiin viikonlopun tehokursseja, katsottiin esityksiä ja arvioitiin näkemää. Vuoden alusta ryhdyttiin tositoimiin.

Timo Seppälän tekstiin pohjautuva *Minä muistan!* seilaa huumorin ja tragedian vesillä.

Suomalaisen kerrostalon asukkailla menee huonosti ja vielä huonommin. Lopulta kaikki hajoaa, myös päähenkilö talonmies Jormanainen, joka on itseasiassa siamilaiset kaksoset. Maailma hajoaa myös, kun suursota syttyy. Toisella puoliajalla eletään katastrofin jälkeistä aikaa ja ihmisetkin muistuttavat enemmän julmia eläimiä.

Kun kaikki halusivat lavalle

Mika ja **Make Vartia**, Jormanaista esittävät veljekset - kaksosia muuten itsekin, vahvistavat, että näyttelijöiden omia ideoita on otettu mukaan tekemisen myötä. Aluksi rooleja oli kymmenelle, mutta kuten arvata saattaa, kaikki halusivat lopulta lavalle.

- Jännitteen ylläpito on vaikeinta, esittäjillä täytyy olla hirmuinen draivi ja fiilis päällä koko ajan. Ai mitä on opittu? Tunnetilojen hallintaa ja sitä, että uskaltaa esittää muille. Ulkopuolinen kai sen vasta huomaa,

Make miettii.

- Toista puoliaikaa aloiteltaessa olo oli vähän aikaa kun zombilla, se hyppäsi niin toiselle tasolle. Mutta nyt sekinkin tuntuu jo hyvältä.

Teatteri kiinnostaa monia nyt ammatiksi saakka. Mutta ei ikinä ohjaajaksi!

- Siinä menis hermot ja kohta kirves heiluis, arvioi **Ari**.

- Vipelle täytyy antaa tosi iso kiitos, kun se on jaksanu pyörittää tämmöstä eläinlaumaa. Jo se on työn takana, että kaikki saapuu ajoissa paikalle. Ei tässä mikään pullamössotyyppe olis pärjännyykkään, sanoo **Eikku**.

Vippe myöntää, että hermoista on vielä jotakin jäljellä. Mutta ei toista speктаakkelia ainakaan vähään aikaan.

- Oma väsymystä ei passaa näyttää, se heijastuu heti tekijöihin. Toisaalta tästä porukasta saa voimaa. Muutaman legioonalaisen kanssa voisi jatkossa tehdä vaikka jotakin kamarinäytelmää.

Teksti ja kuva:
ANNE VÄLINORO